

ก่อนอื่นขออธิบายเกี่ยวกับคดีสักเล็กน้อย

คุณตาล้มอยู่ในห้องใต้หลังคาซึ่งมีความกว้างประมาณหกเหลี่ยมห้องนั้นมีหน้าต่างบานเล็กเท่าสมุดแค่บานเดียว จึงมีดสลัวแม่มตอนกลางวัน หลอดไฟเปลือยห้อยลงมาจากเพดาน พุกปุกทั้งไว้กลางห้อง

คุณตามีชื่อว่าฟูจิงามิ เรจิโร่ เขานอนคว่ำหน้าบนพุกแขนซ้ายรองอยู่ใต้ห้อง มือขวาอยู่ในท่าข่วนเสื่อทาทามิ เหมือนรวบตัวใครบางคนไว้ แต่อีกฝ่ายก็หนีไปได้ เหล้าญี่ปุ่นหนึ่งขวดตกอยู่บนพื้นเบื้องหน้าเขา สงสัยตอนแรกจะยังมีเหล้าอยู่นิดหน่อย ของเหลวในนั้นจึงหกออกมาจนเสื่อทาทามิเปลี่ยนสี

ผมหงอกซึ่งเหล้าปริมาณแค่นี้พอเป็นปุ๋ยบนหลังศีรษะ เบื่อนสีแดงคล้ำเป็นแห่ง ๆ สิ่งที่หล่นอยู่บนพื้นราวกับจิงโจ้บังใบหน้าด้านข้างของคุณตาคือแจกันทองแดง กล้วยไม้

ฟาแลนนอปซิสนอกฤดูหล่นจากแจกันลงมาอยู่บนพื้นเสื่อ
ทาหามิ คุณโทโมริซึ่อมันมาเป็นของขวัญให้น้ำโคโตะโนะ เพราะ
คุณน้ำซอบก๊วยไม้ฟาแลนนอปซิส ฉะนั้นเดิมทีแจกันดอกไม้
ใบนี้ควรจะอยู่ในห้องของน้ำโคโตะโนะ

ถูกแจกันดอกไม้ใบนั้นฟาดหัวเอาเหรอ...แน่นอน คนที่มี
ความคิดนั้นผุดขึ้นมาในสมองย่อมไม่ใช่ผมคนเดียว แต่ไม่มีใคร
ขยับเขยื้อน ไม่เลยสักคน ทั้งแม่ พี่ฟูจิตากะ พี่โยชิโอะ
น้ำโคโตะโนะ คุณคิโยโกะ น้ำฮารุนะ พี่ไม และพี่รุนะ ขนาด
คุณสึจิบะกับคุณโทโมริยังตัวแข็งที่อกกับเหตุการณ์เหลือเชื่อ
ได้แต่ยืนเกาะกลุ่มกันตรงทางเข้าอันคับแคบและกลืนหายใจ

เวลาที่ทุกคนยืนตัวแข็งเป็นหินผ่านไปนานเท่าไรแล้ว
ไม่รู้ ผมอย่างทำเข้าห้องใต้หลังคาอย่างลึมตัว หรืออาจรู้สึก
เหมือนเป็นหน้าที่ของตัวเองเพราะผมได้มานอนห้องนี้ทุกครั้ง
ที่ค้างคืนที่บ้านใหญ่ก็ได้ เอาเป็นว่าไม่มีใครห้ามสักคน ผมเลย
เดินไปคุกเข่าข้างคุณตาที่ลึมอยู่

ลองจับข้อมือที่คุณเหมือนแฮมเทียวย ๆ ของคุณตา ไม่มี
สีจวร ตายแล้ว อย่างที่คิดไว้เลย เข้าใจเรื่องตั้งแต่เห็นเขา
ลึมอยู่บนพื้น แต่ความตกตะลึงก็พุ่งจู่โจมผมอีกครั้ง ไม่สิ
ใช้คำว่างงจนทำอะไรไม่ถูกขึ้นมาอีกรอบอาจจะถูกต้องกว่า
ก็ได้

ผมหันไปมองแม่กับพวกพี่ชายที่ชะงักมองจากทางเข้า
ไม่เข้าใจสักนิดว่าควรพูดอะไรในเวลาแบบนี้ ผมคงกำลัง
ทำหน้าเช่อซ่าเอามาก ๆ ทว่าไม่มีใครหัวเราะแม้แต่คนเดียว

ทุกคนทำหน้าที่เกร็งเหมือนอารมณ์ความรู้สึกกร่อนไปหมด พอเห็นภาพนั้น ผมกลับอยากหัวเราะเหมือนคนเป็นโรคฮิสทีเรีย เพราะทุกคนยกเว้นคุณคิโยโกะอยู่ในชุด “เครื่องแบบ” ที่ถูกกำหนดให้ต้องใส่เวลามาพำนักที่บ้านตระกูลฟูจิงามิ กล่าวคือชุดวอร์มสีสันสดใสแล้วคลุมทับด้วยจิ้งจิงโกะ¹ เป็นภาพน่าขบขันสุดขีดในสถานการณ์นี้ เรียกว่าพิสดารพันลึกยิ่งได้

คุณโทโมริตั้งหลักเร็วกว่าใครเพื่อน ท่าทางเธอจะได้รับความเย็บที่ผมส่งให้ ถึงได้หมุนตัวหันหลังแล้ววิ่งลงบันไดเสียงตังตังตังทันที คงจะไปโทรเรียกดตำรวจ

พวกเราพากันถอนหายใจโดยพร้อมเพรียงราวกับว่าการเคลื่อนไหวของคุณโทโมริช่วยคลายคำสาปพันธนาการมันเป็นดั่งสัญญาณให้เริ่มฉากน่าสลดใจของแม่ น้ำโคโตโนะและน้ำฮารุนะ คุณพ่อคะ คุณพ่อ อา ทำไมเกิดเรื่องโหดร้ายแบบนี้ขึ้นได้ เป็นต้น เสียงหวีดร้องกับเสียงร้องไห้ระงมผสมปนเปกันประหนึ่งจะชดเชยที่ตัวแข็งที่อกกันเมื่อครู

พี่โยชิโอะกับพี่รุนะห้ามพวกแม่ที่ทำท่าจะเข้าไปเกาะศพของคุณตาไว้ทันแบบฉิวเฉียด ไม่ได้นะ เราต้องรักษาที่เกิดเหตุให้อยู่ในสภาพเดิมจนกว่าตำรวจจะมา

¹ เสื้อคลุมกิโมโนแขนชุด บุฟ้ายาวข้างใน

พูดเรื่องอะไรนะ ที่เกิดเหตุหมายความว้ายังไง ผมแยกไม่ออกกว่าคนที่โวยวายแบบนี้คือแม่หรือน้ำชาหรูนะกันแน่ห้องใต้หลังคาอันคับแคบกลายเป็นศูนย์รวมความโกลาหลไปเรียบร้อยแล้ว

เห็นแล้วก็น่าจะรู้ว่า ฟีโอทิลโอะพยายามอธิบายชีวิตสถานการณ์แบบนี้ยังไง ดูยังไง ดูยังไงนี่ก็เป็น นี่ก็เป็นคดีฆาตกรรมชัด ๆ

คดีฆาตกรรม ทุกคนกลับมาตัวแข็งที่อกันอีกรอบเมื่อได้ยินคำที่ฟีโอทิลโอะเปล่งออกมา คดีฆาตกรรม คดีฆาตกรรมนั่นแหละ ไม่จริงน่า เป็นไปไม่ได้ เรื่องแบบนี้ เหตุการณ์หลุดโลกพรรณานั้นจะเกิดขึ้นกับพวกเราได้อย่างไร แวดตาวาหวาดหวั่นของทุกคนกำลังบ่นว่าอย่างนั้น ไม่มีทางเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอยู่แล้ว เรื่องแบบนี้ไม่มีวันเกิดขึ้นกับพวกเราที่เป็นพลเมืองดีหรอก

คดีฆาตกรรม คำคำนั้นทำให้ผมตะลึงงันในคนละความหมายกับคนอื่น ๆ โดยสิ้นเชิง ไม่มีทางเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอยู่แล้ว มันจะเกิดขึ้นไม่ได้ ผมไม่อยากให้ทุกท่านพูดเลยว่าอะไรกัน มันก็ประโยคเดียวปะะ ๆ กับที่คนอื่นพูดเลยไม่ใช่เหรอ เพราะ “ไม่มีทางเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอยู่แล้ว” ที่ผมพูดมีความหมายตรงตามอักษรทุกตัว ไม่ใช่ลำบับลำนวน

วันนี้วันที่ 2 มกราคม คดีฆาตกรรมจะเกิดขึ้นที่บ้านตระกูลฟูจิมิในวันนี้ไม่ได้ ผมรู้อยู่แล้วว่า “ไม่มีทางเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอยู่แล้ว” ในฐานะที่มันเป็นข้อเท็จจริงที่ประจักษ์แล้ว

ก็อย่างที่เห็นคือ “เมื่อวาน” ไมลิ พุดให้ถูกคือเมื่อวันที่ 2 มกราคมในลูบที่หนึ่งไม่ได้มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นเลยต่างหาก วันนั้นสิ้นสุดลงอย่างสงบสุข ถ้าเช่นนั้น “วันนี้” ในลูบที่สอง หรือก็คือวันที่ 2 มกราคมเหมือนกันนั้น ย่อมไม่มีทางเกิดคดีที่คุณตาถูกฆ่าอยู่แล้ว

ระหว่างลับสนจนคิดอะไรไม่ออก ผมสบตากับฟิรูนะ เข้าโดยบังเอิญ ทว่าเธอจะไม่ทันสังเกตสายตาของผม เอาแต่จับจ้องศพของคุณตาด้วยแววตาทวาดกลัว

สถานการณ์แบบนี้แท้ ๆ ผมยังสังเกตเห็นอีกว่าฟิรูนะ ไม่ได้ใส่ต่างหู ถอดตั้งแต่เมื่อไหร่หนอ จำได้ว่าเมื่อวาน หมายถึงเมื่อวานของแท้ หรือก็คือวันที่ 1 มกราคมซึ่งเป็นวันปีใหม่ เธอยังใส่ต่างหูอยู่เลยแท้ ๆ แน่หนอนว่าฟิรูนะก็ถูกบังคับให้สวม “เครื่องแบบ” เวลามายเยือนบ้านหลักในช่วงขึ้นปีใหม่ เช่นกัน เลี้ยวอ้อมของฟิรูนะมีสีเหลือง ถ้าสวมจิ้งจกโละ สีน้ำเงินทับ ต่างหูจะดูผิดที่ผิดทางและไม่เข้ากันเอาเสียเลย ทั้งที่เป็นอย่างนั้นเมื่อวานเธอกลับไม่ถอดต่างหู ไม่รู้มีหลักการบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนั้นหรือเปล่า ผมเลยจำเรื่องนั้นได้แม่นยำเกินเหตุ...

ตัวเอกอธิบายโครงเรื่อง

ผมตระหนักถึง “คุณลักษณะทางร่างกาย” ของตัวเองเมื่อสมัยเรียนชั้นประถมต้น แต่ไม่ได้เพิ่งเริ่มมีในสมัยนั้นหรอก น่าจะเป็นสิ่งที่ผมมีติดตัวมาตั้งแต่เกิดมากกว่า ความทรงจำคลุมเครือแต่เหมือนจะเคยมีเรื่องแบบเดียวกันเกิดขึ้นสมัยผมยังเป็นเด็กเล็กที่ไม่มีการตระหนักรู้เป็นของตัวเอง

ชื่อของผมคือโอบะ ชิซาทาโร่ ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครเรียกผมว่าชิซาทาโร่อย่างถูกต้องสักเท่าไร คนส่วนใหญ่ชอบเรียกผิดว่าคิวทาโร่ แถมนามสกุลของผมคือโอบะอีก พวกคนสูงวัยเลยตื่นเต้นใจกันใหญ่ว่า ถ้าเรียกชื่อนามสกุลย่อ ๆ ก็จะมี

เป็นโอบะคิวลินะ เห็นว่าเป็นชื่อตัวเอกของหนังสือการ์ตูนมหาชน¹ ซึ่งเคยได้รับความนิยมในช่วงปีโชวะที่ 40² แต่คนรุ่นพวกผมไม่ค่อยรู้จัก อย่างไรก็ตามแล้วแต่ อายามาเล่นสนุกกับชื่อของคนอื่นได้ไหมเล่า

ปัจจุบันผมอายุสิบหกปี เรียนอยู่ชั้น ม.4 ที่โรงเรียนมัธยมชื่อโรงเรียนเอกชนโคเซในเมืองอัตสึกิ เป็นโรงเรียนชั้นนำที่มีนักเรียนสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เป็นจำนวนมาก เวลาใส่เครื่องแบบนักเรียนของโคเซ ผู้ใหญ่ที่เดินผ่านไปมาจะมองมาด้วยสีหน้าชื่นชมเป็นส่วนใหญ่ สมัยเรียนชั้นมัธยมต้นผมเรียนโรงเรียนรัฐในเมือง แต่มาสอบเข้าที่นี่ตามที่แม่ต้องการ หรือพูดให้ถูกต้องตามที่แม่ออกคำสั่ง แล้วก็สอบติด เวลาผมสารภาพให้ฟังตามนั้น ผู้ใหญ่เก่าในลิบคนจะพูดอย่างประทับใจเป็นเสียงเดียวกันว่าหัวดีจังเลยนะ แต่ความจริงผมไม่ได้หัวดีขนาดนั้น เรียกว่าหัวทึบมากเอาการจะถูกต้องกว่า หลักฐานคือผลการเรียนของผมยังแช่อยู่ที่อันดับห่างจากอันดับโหล่ไม่เกินหลักหน่วย

หลายคนพอสอบเข้าโรงเรียนดังได้ก็สบายใจจนกลายเป็นเกียจคร้านและผลการเรียนตก มีกรณีแบบนี้ให้ได้ยินบ่อย ๆ แต่กรณีของผมไม่ใช่อย่างนั้น ผมหัวทึบมาตั้งแต่ต้น ถ้าอย่างนั้นทำไมสอบเข้าโรงเรียนที่มีคะแนนมาตรฐานอยู่ในระดับสูงได้ละ

¹ การ์ตูนเรื่องโอบะคิว หรือโอบาเกะ โนะ คิวทาโร่ ในประเทศไทยใช้ชื่อว่าสั้น้อยคิวทาโร่

² ค.ศ. 1965

ความจริงเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับ “คุณลักษณะทางร่างกาย” ที่ผมพูดถึง

มีอยู่คำพูดหนึ่งที่คนมักใช้ตอบคนที่ถามว่าผมเป็นคนอย่างไร เรียกว่าร้อยทั้งร้อยจะตอบแบบนั้นกันหมดก็ว่าได้ นั่นคือภาพลักษณ์ของผมชรากว่าวัย พอได้เจอและพูดคุยกับผม อีกฝ่ายจะรู้สึกเหมือนกำลังคุยกับคนชราที่นั่งอาบแดดจิบชา บังจะ³อยู่ตรงเฉลียง ทำเอาพลอยอยากเคี้ยวหัวไชเท้าตอนที่เสิร์ฟพร้อมชาขึ้นมาเลย ผมจำต้องบอกว่าความคิดเห็นของพวกเขา เข้าเป้าแวง แม้ผมจะมีอายุเพียงสิบหกปีในทางชีวภาพ แต่อายุทางจิตใจน่าจะประมาณสามสิบปีหรือมากกว่านั้น ขอบอกไว้ก่อนว่านี่ไม่ใช่การเล่นสำบัดสำนวน แต่สามารถคำนวณทางคณิตศาสตร์ได้จริงๆ

เหตุการณ์ที่ทำให้ผมตระหนักถึง “คุณลักษณะทางร่างกาย” ของตัวเองคือมื้ออาหาร ท่าทางผมจะเป็นพวกมีชีวิตอยู่ด้วยความอยากอาหารอย่างเต็มพิกัดตั้งแต่เมื่อก่อน เคยนึกสงสัยแบบเด็ก ๆ ว่าทำไมเมนูอาหารเหมือนกันทุกวัน แล้วพออดบ่นไม่ได้ว่าวันนี้กินไข่ม้วนกับสลัดมันฝรั่งอีกแล้วเหอ แม่ก็ปรามว่าพูดอะไรของลูกนะ เมื่อวานแม่ทำแฮมเบิร์กให้กินไป

ความทรงจำในขณะนั้นของผมคือได้กินแฮมเบิร์กเมื่อไม่กี่วันก่อนก็ไม่แน่ใจ คิดอยู่ว่าแปลก แต่ท้องหิวเลยซัดเกลี้ยง

³ ชาคุณภาพต่ำที่ทำจากใบชาเหลือ ๆ หรือก้านชา

แล้ววันต่อมาก็มีไข่ม้วนกับสลัดมันฝรั่งไหล่มาบนโต๊ะอาหารอีก
ผมต้องอดบ่นไม่ได้อยู่แล้วว่าเมนูนี้อีกแล้วหรือ แม่ได้ยีนก็
เล็กคิ้วอีกรอบ พุดอะไรของลูกนะ เมื่อวานแม่ทำแฮมเบิร์ก
ให้กินไง

ต่อให้เป็นเด็กประถมที่มีชีวิตอยู่ด้วยความอยากอาหาร
และไม่คิดอะไรอื่นแค่นั้น เมื่อเจอเหตุการณ์น่าเคลือบแคลง
ที่ไม่ได้หยุดอยู่แค่เมนูบนโต๊ะอาหาร มันก็ต้องเริ่มเอะใจทีละนิด
อยู่แล้ว ผมลองเงี่ยหูฟังบทสนทนาที่โต๊ะอาหารก็พบว่า พ่อแม่
กับพวกพี่ชายคุยกันเรื่องเดียวกับวันก่อน อย่างเช่นชาวตะวันตก
เข้ามาอยู่ร่วมกับอาหารการกินของชาติอื่นจึงเลยนะ จะกินวาฬ
หรือปลาทูน่ามันก็เป็นสิทธิของประเทศเรานี้นา ผมมีความรู้สึก
อยู่เหมือนกันว่าหูตัวเองจับบทสนทนานั้นได้เพราะหัวข้อเกี่ยวกับ
ของกิน แต่เอาเป็นว่าพ่อแม่กับพวกพี่ชายคุยเรื่องเดิมกันอีกใน
วันรุ่งขึ้นและในวันถัดจากนั้น อย่างเช่นชาวตะวันตกเข้ามาอยู่
ร่วมกับอาหารการกินของชาติอื่นจึงเลยนะ จะกินวาฬหรือ
ปลาทูน่ามันก็เป็นสิทธิของประเทศเรานี้นา มีหน้าซำยังพูดตรง
กับวันก่อนทุกคำเลยด้วย

พอเริ่มสังเกตก็พบว่าไม่ใช่แค่คนในครอบครัว ครูกับ
เพื่อน ๆ ที่โรงเรียนก็พูดจาและทำอะไรแบบเดียวกับวันก่อน
เช่นกัน

“ฟังให้ดีนะคะ ทุกคน” ครูผู้หญิงหน้าเหลี่ยมสวมแว่นตา
กรอบดำทำตาเดียวใส่พวกนักเรียนในห้อง “ห้ามเข้าใกล้ศาลเจ้า
บนภูเขาหลังโรงเรียนเด็ดขาดเลยนะคะ เข้าใจนะ”

“ทำไมล่ะครับ ครู” นักเรียนชื่อโอตะคุงถามด้วยความสงสัย เขากับผมแข่งกันชิงตำแหน่งจอมเอ๋ออันดับหนึ่งประจำห้องในโรงเรียนประถมที่ผมไปเรียนในสมัยนั้น “เพราะมีผีโผล่ออกมาเหรอกครับ”

“ห้ามพูดเรื่องไม่เป็นวิทยาศาสตร์แบบนี้นะคะ”

“ไม่เป็นวิทยาศาสตร์หมายความว่ายังไงครับ”

“หมายความว่า เป็นเรื่องบ้าบอค่ะ ฟังนะ ศาลเจ้าที่ภูเขาด้านหลังมีคนที่น่ากลัวยิ่งกว่าผีอีกค่ะ”

“สัตว์ประหลาดเหรอกครับ”

“โลกนี้ไม่มีสัตว์ประหลาดเหรอกค่ะ โอตะคุง ไม่ได้นะคะ อย่าเอาแต่ดูแอนิเมะประหลาด ๆ ลี มนุษย์ค่ะ มนุษย์ ที่ห้ามเพราะมีลูกที่ชอบทำมิดีมิร้ายเด็กผู้ชายกับเด็กผู้หญิงน่ารัก ๆ บ๊วนเปี่ยนอยู่แถวนั้นต่างหาก อันตรายและน่ากลัวมากค่ะ ฟังให้ตื่นะคะ ทุกคน ห้ามไปที่ศาลเจ้าบนภูเขาหลังโรงเรียนไม่อย่างนั้นจะเจอดี”

“ทำมิดีมิร้ายหมายถึงอะไรครับ”

“ระ เรื่องนั้น เอ่อ คือว่าอย่างนี้ค่ะ เอ่อ จริงสิ ก่อนหน้านี้มีเด็กผู้หญิงจากโรงเรียนอื่นไปเล่นที่ศาลเจ้าแล้วก็โดนลูกคนนั้นจับตัวไว้ น่ากลัวใช่ไหมล่ะคะ น่ากลัวเนอะ แล้วเด็กคนนั้นยังนำสารที่โดนถอดกางเกงในโดยไม่ยินยอมด้วย”

“ทำไมโดนถอดกางเกงในล่ะครับ ครู”

“ต่อจากนั้นลุงคนนั้นก็ถอดกางเกงในของตัวเองด้วยคะ
ครูพูดขนาดนี้แล้ว เธอน่าจะเข้าใจแล้วใช่ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น
หลังจากนั้น”

“แลกกางเกงในกันหรือครับ”

ผมขอบอกไว้ก่อนว่าโอตะคุงไม่ได้กวนโอ๊ยครูแต่อย่างใด
เขาถามเพราะไม่เข้าใจจริง ๆ ผมคิดว่าในขณะนั้นนักเรียนแก่แดด
แก่ลมที่เข้าใจความหมายในถ้อยคำเป็นปรีศนาของครูมีไม่ถึง
ครึ่งห้องด้วยซ้ำ ผมยังเข้าใจผิดเลยว่าแลกกางเกงในกัน แต่
ตอนนี้มาคิด ๆ ดู มันไม่มีทางเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ผมซักจะ
ออกนอกเรื่องนิดหน่อย แต่บทสนทนาที่คุยกันในชั่วโมงเรียน
แรกสุดของวันนั้นก็เกิดขึ้นอีกในวันถัดมาอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“ฟังให้ดีนะคะ ทุกคน” รุจมุขของครูบานออกขณะพูด
ด้วยสีหน้าจริงจังเหมือนสัตว์กำลังแย่งเหยื่อกันเช่นเดียวกับ
“เมื่อวาน”

“ห้ามเข้าไปใกล้ศาลเจ้าบนภูเขาหลังโรงเรียนเด็ดขาดเลย
นะคะ เข้าใจนะ”

“ทำไมล่ะครับ ครู” น้ำเสียงไม่รู้เรื่องรู้ราวของโอตะคุง
ก็เหมือน “เมื่อวาน” อย่างไม่มีผิดเพี้ยน “เพราะมีผีโผล่ออกมา
หรือครับ”

“ห้ามพูดเรื่องไม่เป็นวิทยาศาสตร์แบบนี้คะ”

“ไม่เป็นวิทยาศาสตร์หมายความว่ายังไงครับ”

“หมายความว่า เป็นเรื่องบ้าบอคะ ฟังนะ ศาลเจ้าที่ภูเขา
ด้านหลังมีคนที่น่ากลัวยิ่งกว่าผีอีกคะ”

“ลัทธิประหลาดเหอครับ”

“โลกนี้ไม่มีลัทธิประหลาดหรอกค่ะ โอตะคุง ไม่ได้นะคะ อย่าเอาแต่ดูแอนิเมะประหลาด ๆ ลี มนุษย์ค่ะ มนุษย์ ที่ห้าม เพราะมีลูกที่ชอบทำมิดีมีร้ายเด็กผู้ชายกับเด็กผู้หญิงน่ารัก ๆ บ๊วนเปี่ยนอยู่แถวนั้นต่างหาก อันตรายและน่ากลัวมากค่ะ ฟังให้ตื่นนะคะ ทุกคน ห้ามไปที่ศาลเจ้าบนภูเขาหลังโรงเรียน ไม่อย่างนั้นจะเจอดี”

“ทำมิดีมีร้ายหมายถึงอะไรครับ”

“ระ เรื่องนั้น เอ่อ คือว่าอย่างนี้ค่ะ เอ่อ จริงลี ก่อนหน้านี้มีเด็กผู้หญิงจากโรงเรียนอื่นไปเล่นที่ศาลเจ้าแล้วก็โดน ลุงคนนั้นจับตัวไว้ น่ากลัวใช่ไหมละคะ น่ากลัวเนอะ แล้วเด็ก คนนั้นยังนำสารที่โดนถอดกางเกงในโดยไม่ยินยอมด้วย”

“ทำไมโดนถอดกางเกงในล่ะครับ ครู”

“ต่อจากนั้นลุงคนนั้นก็ถอดกางเกงในของตัวเองด้วยค่ะ ครูพูดขนาดนี้แล้ว เธอน่าจะเข้าใจแล้วใช่ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น หลังจากนั้น”

“แลกกางเกงในกันเหอครับ”

วันถัดจากนั้นและวันถัดจากนั้นอีกก็เช่นกัน มันจะเริ่มตัน จากครูเตือนว่าห้ามไปศาลเจ้าบนภูเขาหลังโรงเรียน และจบลง ด้วยคำถามของโอตะคุงที่ว่าแลกกางเกงในกันเหอ เป็นอย่างนั้น ไปเรื่อย ๆ แล้วเหตุการณ์ที่วนซ้ำก็ไม่ได้มีเฉพาะเรื่องแลก กางเกงใน สิ่งที่เกิดขึ้นในวันก่อนหน้าทั้งหมด ตั้งแต่เมนูที่ เรียงรายบนโต๊ะอาหารมือเช้า เรื่องที่ครูพูดที่โรงเรียน เนื้อหา

ของการแข่งตอจ็บอลในช่วงพักและผลการแพ้ชนะ ใครทะเลาะกับใครแล้วฝ่ายใดร้องไห้ ใครเหยียบขี้หมาระหว่างทางกลับบ้าน เเมนูอาหารมือเย็น ตลอดจนรายการโทรทัศน์ที่ฉายระหว่างมืออาหาร ทุกอย่างวนกลับมาเหมือนเดิมทุกประการ

แล้วจู่ ๆ วงจรนั้นก็สิ้นสุดลง วันรุ่งขึ้นของแท้มาเยือน แน่นนอนว่าเวลาวันรุ่งขึ้นของแท้มาเยือน เเมนูบนโต๊ะอาหารมือเข้าจะไม่ใช้ไม้จิ้มฟันกับสลัดมันฝรั่งอีกต่อไป บทสนทนาของพวกเขาพอก็ไม่ใช่การแสดงความไม่พอใจอย่างชอบธรรมว่าชาวตะวันตกอย่ามาบ่นเรื่องจะกินวาฬหรือปลาทูน่าหน่อยเลย คำพูดเชื้อซ้ำเรื่องแลกกางเกงในของโอดะคุงก็ถูกเพื่อนในห้องหยิบยกมาพูดคุยในฐานะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้

เข้าใจหรือยังครับ สรุปลือคือวันเดียวกันจะวนกลับมาซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ดูเหมือนคนที่รับรู้เรื่องนั้นจะมีผมคนเดียว คนรอบตัวไม่รู้เรื่องรู้ราวเลยสักคน ภาพที่ทุกคนพูดและทำอะไรเหมือนวันก่อนหน้าอย่างสุดแสนเป็นเรื่องธรรมดาครั้งแล้วครั้งเล่าดูราวกับหุ่นยนต์ แต่สำหรับพวกเขา ไม่ว่าวันเดิมจะวนกลับมาซ้ำกี่ครั้งวันนั้นก็ยังเป็นเพียงวันธรรมดาวันหนึ่งเช่นเดียวกับวันอื่น ๆ ไม่ได้เอะใจแม้แต่นิดเดียวว่าวันเดิมเล่นซ้ำราวกับเทปวิดีโอที่ถูกบันทึกไว้มีเพียงผมคนเดียวที่รับรู้การเกิดซ้ำ

ผมแอบเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “หลุมพรางการเกิดซ้ำ” หมายความว่าเมื่อตกลงไปในหลุมพรางที่ว่านี้ ตราบใดที่ไม่คลานกลับขึ้นมาจากตรงนั้น หนึ่งวันเดิม ๆ ก็ก็จะเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

อีกหลายครั้ง เสมือนหนึ่งวางแผ่นเสียงที่พื้นผิวเป็นรอยลงบนเครื่องเล่น แล้วเข็มสะตุดจนวนเล่นซ้ำที่อนเดิม

“หลุมพรางการเกิดซ้ำ” ที่ว่านี้จะมาเยือนแบบปุปบับ หากให้พูดจากประสบการณ์ที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ มันไม่มีกฎแน่นอนว่าเมื่อไหร่จะตกลงไปใน “หลุมพรางการเกิดซ้ำ” บ่อยหน้อยก็เดือนละสิบกว่าครั้ง น้อยหน้อยก็สองเดือนครั้ง

แต่ในทางกลับกัน มีกฎแน่ชัดเกี่ยวกับขนาดของ “หลุมพราง” และระยะเวลาที่อยู่ในหลุม ขนาดของ “หลุมพราง” คือเที่ยงคืนของวันนั้นจนถึงเที่ยงคืนของวันถัดมา กล่าวคือ ยี่สิบสี่ชั่วโมงเต็มนั่นเอง ส่วนระยะเวลาที่จะอยู่ในหลุมคือ แก้ววัน แน่แน่นอนว่าเป็นแก้ววันจากมุมมองของผม เวลาที่ผ่านมาในความเป็นจริงคือวันเดียว ถ้าจะเอาแบบเคร่งครัดอาจต้องใช้คำว่าแก้วครึ่ง โดยระหว่างที่ตกอยู่ใน “หลุมพราง” หากใช้คำว่า เมื่อวานหรือวันรุ่งขึ้นจะก่อให้เกิดความสับสนกับคำว่าเมื่อวานหรือวันรุ่งขึ้นที่แท้จริง ผมจึงใช้เป็นคำว่าลูบที่หนึ่ง ลูบที่สอง

เป็นธรรมดาที่ขณะตกอยู่ใน “หลุมพราง” นั้น โดยพื้นฐานแล้วคนอื่นนอกจากผมจะพูดและทำอะไรซ้ำแบบเดิมทั้งในลูบที่หนึ่งและลูบที่สอง ผมใช้คำว่าโดยพื้นฐานก็เพราะว่าสามารถเจตนาทำให้พวกเขาพูดหรือทำอะไรแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงระหว่างลูบที่หนึ่งกับลูบที่สองได้ ถ้าถามว่าเจตนาของใครก็แน่นอนว่าเจตนาของตัวเอง

เป็นธรรมดาอีกเช่นกันว่า พอโลกตกลงไปในหลุมพรางการเกิดซ้ำ จะมีแค่ผมที่พูดและทำอะไรต่างจาก “ลูบที่แล้ว”

ได้ด้วยความตั้งใจของตัวเอง เพราะมีแค่ผมคนเดียวที่รับรู้ปรากฏการณ์การเกิดซ้ำ สมมุติคำพูดของผมที่เอ่ยกับใครบางคนแตกต่างกันในลูบที่หนึ่งและลูบที่สอง ปฏิกริยาตอบสนองของอีกฝ่ายก็ย่อมแตกต่างจากเดิมโดยไม่อาจเสียด่างอย่างเช่น ถ้าผมไม่บ่นว่าไข่ม้วนกับสลัดมันฝรั่งอีกแล้วหรือ แม้จะไม่ได้แย้งโดยไม่จำเป็นว่าเมื่อวานแม่ทำแฮมเบิร์กให้กินใจ การที่อีกฝ่าย “ไม่ทำแบบเดิม” คือหัวใจสำคัญของ “คุณลักษณะทางร่างกาย” ของผม ผมสามารถตั้งใจเปลี่ยนความเป็นจริงที่ควรจะเกิดขึ้นให้เป็นอย่างอื่นได้

ผมตระหนักถึงข้อดีของเรื่องนี้ตอนดูการแข่งขันเบสบอลรอบกลางคืนทางโทรทัศน์กับพ่อและพวกพี่ชาย ทีมใจแอนท์กับทีมฮันชินแข่งกัน ผลคือทีมใจแอนท์เป็นฝ่ายชนะ แต่เป็นชัยชนะที่ไม่ธรรมดาเลย คึกนั้นคาดกันว่าจะเป็นการดวลกันระหว่างผู้ขว้างเป็นหลัก แต่ในครึ่งหลังของรอบที่ห้าที่ได้เปลี่ยนจากฝ่ายรับมาเป็นฝ่ายรุกนั้น ทีมใจแอนท์ทำได้เก้าโฮมรันติดต่อกันตั้งแต่ผู้ตีคนที่หนึ่งจนถึงผู้ขว้างคนที่เก้า เป็นการทำลายสถิติครั้งใหญ่ ช่วยให้เอาชนะได้อย่างลอยลำ พ่อที่เป็นแฟนทีมใจแอนท์ดีใจกระโดดโลดเต้น พี่โยชิโอะที่เป็นแอนตี้ของทีมใจแอนท์เดินไปเดินมากับพื้นด้วยความขัดใจ ส่วนพี่ฟูจิตากะที่เป็นแฟนทีมลอดเตนั่งหาวและถอนขนจมูก เอาเป็นว่าคืนนั้นโหวกเหวกกันน่าดู

ผมไม่ได้เป็นแฟนทีมไหนเป็นพิเศษเลยนั่งเกาศีรษะผายลม แล้วคืนนั้นก็หลับไปโดยไม่มีเหตุผิดปกติแต่อย่างใด

